

Глава трета

В адвокатската фирма „Конъли“ цареше уютна домашна атмосфера – поне доколкото това бе възможно. Фойето и коридорите бяха боядисани в топъл тъмнокафяв цвят, по стените висяха пейзажи от Джорджия, а във въздуха се носеше миризмата на току-що отпечатани документи и нов килим.

Джоуи въведе Зоуи, Грейси и Кайл в една стая и каза:

– Ей сега идвам.

В стаята имаше голяма продълговата махагонова маса, доста старинна.

Зоуи отиде с Грейси към масата, до която ги чакаше брат ѝ. Усещаше ясно присъствието на Кайл и напрежението, което той внасяше в стаята.

Брейди огледа Кайл. Той отбеляза с възмущение дългата рошава коса и неподходящите за случая дрехи.

Стисна здраво челюсти и процеди през зъби:

– Какво прави той тук?

Кайл обгърна с ръка кръста ѝ.

– Някой трябва да следи за интересите на Зоуи.

– И се предполага, че това си ти? – Погледна Грейси и изражението му се смекчи.

Зоуи се приближи до брат си, който се изправи да посрещне племенницата си.

– Това е чичо ти Брейди, Грейси.

– Здравей, сладката ми.

Грейси зарови херувимското си лице в крака на Зоуи.

– Тя е малко срамежлива – каза Зоуи.

– Всичко е наред. Ще се опознаем по-късно – Брейди погледна Зоуи. – Прилича малко на теб като дете. Същите червени къдрици и светла кожа.

– Помниш ли, че ти разказвах за чичо Брейди, скъпа? Как двамата търсехме червеи в пръстта и ловяхме риба в поточето.

Грейси погледна Брейди и премигна.

Той я погледна с нежност.

– Хей, сладурче, бързо растеш.

Преди да е успяла да отговори, Зоуи почувства ръката на Кайл на рамото си. Позволи му да я отведе до другия край на масата. Седнаха.

Климатикът се включи и Грейси потрепери. Зоуи я прегърна. Трябваше да ѝ вземе пуловер. Защо, за бога, не правеше нищо, както трябва?

Мълчанието се проточи, Брейди и Кайл си разменяха гневни погледи и напрежението растеше.

– Добре е, че реши да се присъединиш към нас за разглеждането на завещанието, Кайл – каза Брейди. – Но къде беше преди два часа, когато Зоуи ридаеше над гроба?

Зоуи трепна.

– Брейди!

Кайл се ядоса.

– Грижех се за Грейси, за да може Зоуи да скърби на спокойствие. Не ме съди. Не знаеш нищо за нас и за живота ни.

– И чия е вината?

– Твоя, предполагам.

– Зоуи винаги отговаряше на телефонните ми обаждания, преди да я отвлечеш.

Кайл се усмихна самодоволно.

– Не съм я отвлякъл. Тя дойде по собствена воля. Може би не иска да се чува с теб. Това хрумвало ли ти е някога?

– Престанете, момчета – намеси се Зоуи. – Моментът не е подходящ.

– Добре – Джоуи влезе в офиса. Седна начело на масата до Зоуи.

Всички обърнаха глави към него и тя въздъхна от облекчение. Бузите ѝ горяха. Струваше ѝ се, че в стаята няма въздух.

– Да започваме – каза Джоуи. – Благодаря ви, че се събрахте в последната минута и то в такъв тъжен ден. Баба ви беше специална жена и за мен бе привилегия да ѝ помогна да сложи нещата си в ред. Тя обичаше и двама ви толкова много.

Приглади листовете с ръка.

– Завещанието започва с обичайните встъпителни слова и споменава двама ви като наследници. Няма да ви отегчавам с подробности. Секретарката ми прави копия за вас.

Побутна очилата по-нагоре на носа си и започна да чете.

На Зоуи вече ѝ бе трудно да се концентрира, защото Кайл бе настръхнал до нея, а Брейди му хвърляше гневни погледи. Едва успяваше да чуе нещо.

Изпита облекчение, когато Брейди заговори:

– Джоуи, имаш ли нещо против да преминем към същността? Не се обиждай, но вие, адвокатите, със сигурност знаете как да направите сложни и най-простите неща.

Устните на Джоуи потрепнаха.

– Нямам нищо против. А ти, Зоуи?

– Разбира се.

Джоуи скръсти ръце над документа.

– Основното е, че волята на баба ви е да си разделите поравно земните ѝ блага. Но тя бе наясно, че имате различни потребности и страсти.

Погледна Брейди.

– Брейди, на теб е оставила акциите, облигациите и ценните си книжа.

– Баба е играла на стоковата борса? – запита Брейди.

Джоуи се засмя.

– Като професионалист. Започна да инвестира рано и спечели доста. Сумата е значителна.

– Браво, бабо – каза Брейди.

– Можем да оставим подробностите за по-късно. Засега ще кажа само че тя знаеше, че обичаш да се занимаваш с мощни автомобили и познаваше финансовото ти положение след развода. Искаше да продължиш работата си и да можеш да се грижиш за сина си. Има достатъчно, за да живееш и да изпратиш сина си в колежа някой ден, ако пожелае да учи.

Брейди кимна. Челюстта му бе здраво стисната, а погледът му бе забит в масата.

– Както казах, тя много те обичаше.

– Никога не съм предполагала, че има толкова много пари – каза Зоуи. – Живееше скромно, без да бъде разточителна.

– При баба никога не е ставало въпрос за материални блага – каза Брейди.

Той беше прав. Баба ѝ винаги имаше време за нея. Винаги я изслушваше и винаги бе усещала обичта ѝ.

Зоуи попи сълзите в тъгълчетата на очите си.

– Да, при баба ставаше въпрос за любов.

– И затова да бъдеш независим – продължи Брейди. – Тя ни учеше да стоим здраво стъпили на земята. Едва миналата седмица я залових да коси онзи хълм край пътя със старата косачка.

Зоуи изпъшка.

– Типично за нея.

Джоуи я погледна.

– Миналата пролет баба ви участва в маратона, приходите от който бяха за борбата с рака. И не завърши последна.

– Беше някъде по средата – Брейди се усмихна тъжно. – Буквално профуча покрай кмета Уолтърс.

Зоуи копнееше да види баба си още веднъж. Да се разходи в овощната градина. Двете да чистят зелен боб на верандата. Как бе възможно вече да я няма?

Подпря буза на главата на дъщеря си, завладяна от съжаление. Грейси познаваше любовта на баба само от разстояние. Зоуи бе лишила дъщеря си от толкова много обич.

Кайл се размърда, погледна часовника си. Личеше си, че е отегчен. Зоуи знаеше, че няма търпение да си тръгнат. Да се върне в студиото, където бе главният и в групата значеше нещо.

– Твой ред е, Зоуи. Баба ти пазеше скъпи спомени за разходките в овощната градина с теб. Усещаше, че обичаш земята и изпитваш неутолимо любопитство за процеса на растежа, което ѝ напомняше съпруга ѝ.

Думите му предизвикаха страх у Зоуи.

– Тя остави овощната градина на теб. И къщата, но не и някои лични вещи, както ще прочетеш по-късно. Надяваше се, че ще

се върнеш у дома и ще се грижиш за нея.

– Какво? – Възкликна тихо.

Кайл настръхна.

– Това е нелепо.

– Нел изрично настоя Зоуи да наследи овощната градина.

– В такъв случай, тя ще трябва да я продаде – каза Кайл. –

Животът и кариерата ѝ са далеч оттук.

Брейди го закова с поглед.

– Това не е твоя работа. Дори не трябваше да си тук.

– Не е така, по дяволите.

– Нека просто се успокоим – намеси се Джоуи. – Не е необходимо днес да се вземат решения. Нека времето ви позволи да свикнете с тази мисъл.

Кайл се изправи.

– Няма с какво да свикваме. Градината ще бъде продадена.

Хайде, Зоуи.

– Има ли... Има ли нещо друго, Джоуи?

– Нищо важно. Шийла ще ти приготви копие от завещанието.

Можеш да го вземеш от рецепцията.

Кайл бе вече до вратата, мрачен като буреносен облак. Изглежда я.

Зоуи се изправи и хвана Грейси за ръка.

Брейди се канеше да стане от стола. Джоуи постави ръка на рамото му, за да го задържи.

Зоуи го погледна и каза:

– Ще ти се обадя по-късно.

– Не мога да тръгна утре, Кайл. Имам отговорности – Зоуи стоеше между двете легла в хотела, праметнала чанта през рамо. Той се бе съгласил да останат още една нощ, но утре бе събота. Тя имаше нужда поне от няколко дни.

Завръщането у дома и това да бъде близо до Брейди, Хоуп и хората, които обичаше, ѝ даваше кураж.

Или може би беше само проява на глупост от нейна страна.

Грейси бе заспала в колата, а Кайл едва бе продумал, откакто бяха тръгнали от адвокатския офис. Бяха платили за още една нощ в хотела и внесоха отново куфарите си в стаята. Кайл се бе отпус-

нал на леглото и сега прехвърляше каналите със здраво стисната челюст. Дългата му кестенява коса, която почитателките му обожаваха, бе паднала над едното му око.

Наказваше я с мълчание. Най-ефективното наказание. Зоуи не можеше да понася пренебрежението му и винаги правеше компромиси.

Завещанието на баба ѝ бе причина за всички неприятности, но Брейди също с нищо не бе помогнал. Поне Кайл и Круз не се бяха сблъскали лице в лице днес. Евентуална среща между тях нямаше да мине добре. Слава богу, че Кайл не бе присъствал на погребението. Никога нямаше да ѝ позволи да отиде сама, ако знаеше, че Круз ще е там.

Тя мразеше тази черта от характера му. Твърдоглавието и гнева му, които я караха да се чувства сама и безпомощна.

Помисли си, че той има и добри страни, спомняйки си как нежно бе положил Грейси на двойното легло и подпъхнал завивката – сякаш бе негово дете. Беше и щедър. Беше дарил приходите от последния концерт на сина на колега от състава, който се бореше с левкемията.

Точно способността му да бъде състрадателен и щедър я бе привлякла в началото. Беше я взел под крилото си и ѝ бе дал сигурност в момент, в който тя не можеше да предложи нищо. В момент, когато животът ѝ се рушеше. Когато тя чувстваше, че тъпче на едно място и се страхуваше.

Държеше се с Грейси като със свое дете и нежността към детето ѝ стопляше сърцето. Но с напредването на връзката им, собственическото му отношение и манипулативността му ставаха все по-очевидни. В началото тя бе сляпа за недостатъците му. Но вече не бе така.

Погледна го. Забеляза колко нервен беше. Ако проявеше настойчивост, нещата щяха само да се влошат. Обаче бе необходимо да вземат някои решения.

– Трябва да поговорим за това, Кайл.

Той спокойно натисна бутона за смяна на каналите.

– Трябват ми само няколко дни да свърша тук.

Още не знаеше как точно, но „свършената“ щеше да бъде тя. Сега бе собственичка на овощна градина. Какво щеше да прави

с нея, за бога? Сърцето ѝ се свиваше при мисълта да я продаде. Баба ѝ и дядо ѝ бяха изградили този бизнес със собствените си ръце. Дядо ѝ бе починал, когато Зоуи бе малка, а баба ѝ бе посветила остатъка от живота си за успеха на начинанието.

Не можеше да я продаде. Дължеше това на баба си.

Но не можеше и да я управлява. Имаше собствен живот. А той включваше много пътуване и приятел, който никога нямаше да се установи в Копър Крик. Не и заради няколко прасковени дървета.

Дали Брейди нямаше да я иска? Никога не бе проявявал особен интерес към семейния бизнес. Страстта му бяха автомобилите. А за гледане на земя нямаше нито желание, нито място в своя живот.

Нито в нейния.

Това не бе съвсем вярно. Винаги бе обичала овощната градина и с радост помагаше. Баба ѝ бе права за това. Дори сега понякога се събуждаше с копнежа за мирис на земя, за мириса на сутрешната роса и на зрели праскови, все още топли от слънчевите лъчи.

Беше почти април. След месец-два щяха да започнат да берат прасковите. Макар, както казваше Хоуп, овощната градина „да се управляваше почти сама“, някой трябваше да взема решенията и да я наглежда.

За миг си представи, че тя е този човек. Затвори очи и тихо въздъхна.

– Кайл... ще имам нужда от повече от един ден, за да се справя с нещата тук. Ако трябва да тръгваш, тръгвай. Аз ще дойда след няколко дни.

Никога нямаше да се съгласи на това. Но може би мисълта тя да остане тук без него щеше да го накара да размисли. Разговорът с Кайл можеше да се сравни с игра на шах.

Той превключи на следващия канал. И на следващия.

Нямаше нужда да казва как очаква тя да постъпи. А именно, да се обади в агенция за недвижими имоти и да обяви градината за продан. Да наблюдава развитието на нещата отдалеч. Да се дистанцира от Копър Крик и от всички свои близки. Дори само това, че го накара да се върне тук за погребението, беше, като да премести планина.

Изведнъж осъзна, че няма да постъпи така, както той иска. Не можеше да тръгне и да остави всичко неуредено. Вече бе разочаровала баба си. Този път щеше да постъпи правилно – каквото и да и струваше.

Зоуи седна на леглото до него. Искеше ѝ се поне да я погледне.

– Както и да е, агенциите за недвижими имоти са затворени вече и ще бъдат затворени и през уикенда. Трябва да останем поне до понеделник.

Той я погледна за миг, после отново се съсредоточи в телевизора. Очите му гневно проблеснаха, а брадичката потрепна.

– Можем да тръгнем във вторник и пак ще имаме достатъчно време да се подготвим за летния фестивал. Ще имаш повече време за приятелите си тук – все още нямаше представа какво ще направи, но трябваше да си осигури време. – Не съм очаквала това, Кайл, но трябва да се справя с положението. – Сложи длан върху неговата и го погали с палец. Това винаги го караше да омекне. – Ще бъдеш ли търпелив с мен?

Той я гледаше настойчиво. Можеше да я гледа с пламтящ или с леден поглед. В момента беше нещо средно и тя разбра, че усилията ѝ започват да се увенчават с успех.

Той въздъхна.

– Добре. Но ще тръгнем във вторник сутринта.

Това бе огромна отстъпка от негова страна. Тя стисна ръката му.

– Благодаря, Кайл.

Ноцта бавно се изнизваше, а тя лежеше будна с часове. Спомни си как баба ѝ си тананикаше в градината. Спомни си как седеше на пода и играеше с нея и Брейди. Винаги намираще време за тях. Спомни си как я окуражаваше, когато очите ѝ се пълнеха със сълзи заради алгебрата.

И тогава, както винаги когато си спомнеше онези дни, мислите ѝ се връщаха към Круз. Към силата, която прегръдката му винаги ѝ даваше. Към любовта, която виждаше в очите му. После си спомни как я гледаше днес и тихо заплака.